maokenne wotta, kui sinna ei anna, mo Issand Jesus? sinna olled ka mulle omma taewasse Issa käest omma pühha Waimo annud, sega olled ja mo süddame omma süddamega ühtesiddunud, et ma nüüd sinno lamboke ja so armas pruut ollen. Oh mis suur au, au, au, on se! so Waim tunnistab mo sees, et ma sinno laps ja pärris-osa ollen, ja olled mulle omma süddamega omma käst annud; ja wisfist annud, ja minna ollen omma sandi käe ja waese süddame agga wait piddanud, ja ollen sanud so armsaks poiaks, kes on ärrapeästetud, lunnastud ja abbi sanud. Oh ma waene, mis ollen minna! maailma lapsed naerwad sedda; sinna Issand Jesus ja minna, meie tunneme nüüd omameti teine teist, ei ma holi ühtegi maailmast, sest sinno sõrmus on meid ühte laulatanud, so pühha Waimo käsi on meid kokko pannud, et sinna ja minna nüüd üks olleme. n. t. s.

1734 Neäri ku 16. päwal wotlis Issand Summal seddasinnast omma lamboxest siit kurjast ilmast ärrakorristada. Ta olli pisput päiwi haige. Üks päew enne kui ta ärrasurri, käskis ta omma õppetajat